

MOTTO

*„Každý snáší
bližního v té
míře, jak ho
miluje.*

*Když se
milujete, také
se snášíte,*

Když přestáváte milovat, přestáváte si rozumět.“

Papež Řehoř Veliký

POLEČNOU ESTOU 5

ZPRAVODAJ OLEŠNICKÉ FARNOSTI

Draží farníci,

tímto Vás všechny srdečně zdravím v tomto svátečním, Jubilejním roce a chtěl bych popřát každému z Vás, abyste získali hojnost Božích milostí, spojených s tímto Svatým rokem. Dalo by se psát hodně o tomto tématu nebo o něčem jiném. Cítím však velkou zodpovědnost za farnost a za to, aby nedocházelo k nedorozumění, proto budu reagovat na jeden příspěvek, který vyšel v minulém vydání zpravodaje. Příspěvek má nadpis – Liturgie.

Uvedené citace jsou z materiálu „Přijímání na ruku - podklady pro katecheze o Eucharistii a pokání“, který byl vydán v souvislosti s uváděním podávání na ruku jako příloha č.4 AECB 12/1997. Je to část, kde se mluví o možných způsobech podávání svatého přijímání.

- Podávání krve Páně napitím z kalicha

tento způsob je povolen, ale myslím si, že při tak velkém počtu přijímajících o velikonočních svátcích a tehdy, kdy se podává pod obojí způsobou je téměř nemožné, aby všichni takto přijímali a nebylo by vhodné dělat výjimky. Zde se musí přijímající rozhodnout, zda chce přijímat pod obojí způsobou (pak jen namáčením do úst) nebo zda chce přijmout na ruku (pak jen pod způsobou chleba). Toto se dá respektovat. „Každý věřící má právo, podává-li se pod obojí způsobou, přijmout jen pod jednou způsobou, tedy jen tělo Páně.“

- Podávání krve Páně lžičkou do úst

„Vyskytuje se velmi zřídka.“

- Podávání krve Páně trubičkou

„Asi se u nás nevyskytuje.“

- „Podávání těla a krve Páně namáčením hostie (v tom případě jen do úst)“

Není možné podávat na ruku, ani to, že by si přijímající sám namočil a podal! Sami si mohou namočit a podat jedině kněží.

- **Přijímání na ruku**

„Věřící předstoupí před kněze tak, že položí dlaně na sebe: pravák pravou dospodu a levou navrch, levák opačně. Ruce drží zhruba ve výši prsou.“

„Přijímající buď hned na místě uchopí hostii prsty pravé ruky (levák prsty levé ruky) a vloží si ji do úst, nebo poodstoupí krok stranou a tam postupuje stejně.“

S hostií neodchází dál do kostela (jinak ho podávající právem zadrží), nad hostií nekoná žádnou soukromou adoraci, je mu podána v té chvíli proto, aby ji přijal.“Není možné přijímat na ruku také tehdy, jsou –li ruce přijímajícího nečisté, popsané atd.

Chvála Kristu!

Váš o. Stanislav

Ozvěna na Společnou cestu

Vítám, že olešnická farnost vydává svůj zpravodaj. Je obohacím pro celou farní obec. Jak je mi známé, v děkanství boskovickém (které je od 1. Července 1999 po reorganizaci biskupství brněnského děkanstvím pro naši oblast) podobný zpravodaj vydává jen farnost letovická pod jménem Hledání (za totality to byl Dominik).

Poslední Společná cesta byla velmi dobrá. Uveřejněné články byly na úrovni, postrádala však něco od kněze o farnosti. K článku Liturgie upřesňuji: účastním se bohoslužeb v mnoha farnostech i kostelích, o podávání Eucharistie hovořím s mnoha kněžími i laiky. U většiny kněží je skutečností, že podávají Eucharistii pod obojí způsobou; jen v ojedinělých případech je podáváno tělo Páně zvlášť a krev pitím z kalicha. Nedovedu si představit, jak podávat jinak než namáčením. Podání Eucharistie – hostie – namočené ve víně na ruku není přípustné, a aby přijímající si namácel sám není v praxi možné.

Někteří věřící vytýkají církvi, že má malou úctu ke Svátostnému Kristu a chtějí, aby se přijímalo jen v kleče, jiní zase požadují opak. Každý přijímající si musí uvědomit, že kněz, který slouží mši svatou je vázán povinností, že při sv. přijímání nedojde ke zneuctění chleba nebo vína, musí dbát, aby částičky chleba nebo kapičky vína byly konzumovány. Nenechávejme se svádět extremistickými názory ojedinělých aktivistů. Eucharistie je velkým darem Božím a budme za ni vděční a s pokorou ji přijímejme tak, jak je nám služebníkem Božím dávana.

Přeji Vašemu zpravodaji hodně dalších čísel, náplň vedenou Božím Duchem a celé farnosti hojnost Božích milostí a darů.

František Blaha

REPORTÁŽ

Světové setkání mládeže se Svatým Otcem

Milí čtenáři !

Chci se s Vámi podělit o pár postřehů a zážitků z této velké akce, která se odehrála za velkého srpnového horka v Itálii. Takže pěkně popořádku od začátku:

Předprogram ve Vicenze

Kdo si chtěl Itálii pořádně užít, mohl se zúčastnit předprogramu v severoitalské diecézi Vicenza - to znamenalo - vyjet asi o týden dřív. A tak (ve středu před olešnickou poutí) vyjelo z Brna šest autobusů s těmito nadšenci z brněnské diecéze, směr severní Itálie. I my „olešňáci“ jsme byli mezi nimi - Václav Knotek, Petra Bílková a já. Druhý den v poledne už nás vítala Vicenza - starobylé italské město (velké asi jako Brno), které je středem diecéze a sídlem biskupa. A jedna vicenzská farnost (Lerino) se nabídla, že se postará o celý náš autobus. A postarala se přímo skvěle : Byli jsme po dvojicích, či po trojicích ubytováni v italských rodinách a užívali jsme jejich velké pohostinnosti, poznali jsme život jejich farností (na uvítání nachystali a sešli se všichni ke společné večeři s hudbou, nebo při závěrečné mši,...) a v neposlední řadě nám připravili bohatý program, při kterém jsme se opravdu téměř nezastavili: Procházka po historických památkách ve Vicenze, návštěva klášterů nebo různých léčeben pro drogově závislé, jeden den strávený v Benátkách, ... a samozřejmě cesta na vicenzské mariánské poutní místo Monte Berico. Zde na tomto místě, na náměstí před kostelem, jsme se jednoho večera sešli všichni hosté vicenzské diecéze (kromě nás Čechů ještě Chilané, Francouzi, Rumuni a Poláci). A pak jsme se sešli všichni ještě jednou, při mši v katedrále s arcibiskupem Vicenzy - už tehdy to byl pěkný zmatek, když z každého kouta zazníval jiný jazyk - a jak podotkl arcibiskup: „Tak nevím, jestli je to zmatení jazyků pod Babylónskou věží, nebo seslání Ducha Svatého.“ Nedokázala jsme si vůbec představit, jak to bude vypadat v Římě.

Setkání v Římě

Tak v první řadě jsme se museli rozloučit s komfortem - přespávali jsme ve škole na chodbách, v provizorních sprchách tekla jen studená voda,... Ale myslím, že nám to Řím bohatě vynahradil. Každé ráno jsme se z naší školy přepravili do Českého centra u baziliky Santa Croce (Svatého Kříže). Tento kostel je římským sídelním místem českého kardinála a tak zde na nádvoří před bazilikou probíhal český program. Zde k nám promlouvali naši biskupové a vedli katecheze, slavily se mše, poskytovaly se informace, měli jsme tu i příležitost k svátosti smíření a další životně nezbytné věci - např. zdravotníky nebo pitnou vodu. Odpoledne jsme si už mohli naplánovat svůj program podle

své chuti - mohli jsme si vybrat ze spousty setkání a koncertů, které probíhaly ve spoustě římských kostelů, nebo se toulat městem a vychutnávat atmosféru, nebo někde ve stínu či u moře přečkávat římské vedro. Musím ale říct, že většina z nás se snažila i přes veliké horko vidět a zažít co nejvíc ve Městě měst. Našimi průvodci po Římě byli právě vedoucí našeho autobusu, naši dva pánové faráři - Jakub Holík (současný vojenský kaplan ve Vyškově), který právě v Římě pět let studoval, a Vašek Knotek (netřeba představovat), který už má tohle město také mnohokrát prochozené a zaručeně se neztratí. A tak jsme zavítali do míst světoznámých, jako jsou ony slavné baziliky (do baziliky Svatého Petra jsme se vydali na národní pouť), jako je Coloseum, Circus Maximus (v tomto areálu se sloužily odpolední mezinárodní mše), ale navštívili jsme i méně známé památky - a samozřejmě - my tři olešňáci jsme nesměli opomenout kostel San Lorenzo (sv. Vavřinec), kde jsme se u Vavřincova hrobu modlili a vzpomněli na Olešnici.

A pak už vzhůru na Tor Vergatu - obrovská plocha asi 10 km za městem, kde jsme se všichni poutníci sešli (prý nás bylo celkem 2,5 miliónu). Každý z nás si rozložil na zem karimatku a tak si určil svůj životní prostor na sobotu a neděli. V sobotu večer přijel konečně papež a slavil s námi noční vigílii. Trochu jsme se prospali a v neděli ráno začala mše s papežem, která končila modlitbou Anděl Páně. A pak? Už jen cesta do Říma (horko nám zpříjemňovali místní hasiči, kteří s cisternami rozmístění po cestě nás na požádání zavlažovali). Musím podotknout, že jsme hlavně po této závěrečné dvoudenní výpravě byli úplně vyčerpaní, ale zážitky byly silnější, než únava. Stálo to za to !!!

A tímto „stálo to za to“ končím svůj článek - chtěla bych samozřejmě vylíčit ten skvělý pocit u noční vigílie, kdy světla svíček blikotala po celé délce Tor Vergaty na kilometry daleko, nebo ten pocit sounáležitosti s lidmi z různých zemí a světadílů, kteří přišli do Říma se stejným cílem jako my, ... ale tento zážitek je nesdělitelný. Říkám jen: Stálo to za to !!!

Za nás tři : Kateřina Čadková

ROZHOVOR

V době těsně po Velikonocích jsme u nás v Olešnici mohli potkat „známou neznámou“; osobu v černém hábitu s bílým „šátkem“ na hlavě. Někteří z vás ji možná dokonce poznali a zapředli rozhovor. Za ty z vás, kterým se možná zdá povědomá a neměli jste odvahu ji oslovit, jsme to udělali my a položili Evě Kadlecové (sestře Františce) několik otázek.

Jenom pro pořádek: Jaký je tvůj vztah k Olešnici?

Vyrůstala jsem tady. Po ukončení ZŠ jsem odešla do Brna studovala SEŠ, po maturitě jsem pracovala v Olešnici rok jako prodavačka, potom jsem si našla zaměstnání v Brně a začala dojíždět jen na víkendy.

Od svých 15-ti let jsi tedy vlastně mimo Olešnici, vracíš se sem jako do rodného kraje?

Určitě ano. Pořád je to pro mě „moje“ Olešnice. Ráda se sem vracím, i když to teď nejde moc často. Ale možná je to o to krásnější, víc se těším.

Vnímáš tedy nějak to, že tady jsi vlastně udělala první krůčky ve věcech víry – křest, první sv. přijímání atd?

Asi jsem o tom nikdy takhle nepřemýšlela, ale když se na to teď ptáš, tak ano. Zrovna tentokrát, když jsem přijížděla a vlastně po 1,5 roce vkročila do kostela, tak mě napadlo: tady jsem byla pokřtěná.

A teď k tomu hlavnímu: „Co ten hábit?“ Můžeš nám říct něco o své současnosti?

V současné době žiji jako řádová sestra v Kongregaci milosrdných sester III. řádu sv. Františka. Před nedávnem (1. února) jsem složila částečné sliby – slib čistoty, chudoby a poslušnosti.

Mluvila jsi o částečných slibech, co to znamená?

Po ukončení noviciátu je novicka připuštěná k tzv. časným slibům. Doba časných slibů (tzv. juniorát) trvá 5 let, sliby se ročně obnovují. Po uplynutí této doby může sestra skládat sliby doživotní., kterými se definitivně odevzdá Pánu na celý život. Přesto, že časné sliby nejsou ještě závazkem na celý život, neznamená to, že sestra, která je skládá, si chce „něco“ vyzkoušet a pak se „uvidí“. Už na začátku řeholního života je důležitá touha zachovávat evangelní rady po celý zbytek života.

Jaká vlastně vedla cesta k tom, co dnes prožíváš?

Ve víře jsem byla vychovávána odmala, ale začala jsem ji prohlubovat až v době studia na SEŠ díky věřící kamarádce. Později, když jsem v Brně pracovala, začala jsem chodit do společenství mládeže v kostele sv. Tomáše. Tady jsem se učila hledat Boha v tichu, toužila jsem víc Ho znát, být mu blízko. V té době jsem se náhodou dostala na adoraci k našim sestřím v kostele na Grohově ulici. Začala jsem přicházet pravidelně, poznávala jsem blíž sestry. Nejdřív to byla asi zvědavost, zároveň jsem se začínala víc Boha ptát na to, jaká je moje cesta. Asi za 1/2 roku po mé první návštěvě v klášteře zemřela moje maminka a já jsem odložila jakékoliv rozhodování, protože jsem věděla, že teď to prostě nejde. Boží volání mě však stále provázelo a bylo stále víc naléhavější. Doba rozhodování trvala asi 1,5 roku, pak jsem definitivně požádala o vstup do kláštera.

Lidé někdy vnímají odchod do kláštera jako útěk ze světa, řešení tíživé životní situace nebo určitý způsob zajištění, je to skutečně tak?

Já sama jsem se už setkala u některých lidí s takovýmto názorem. Mě osobně do kláštera přivedla touha patřit Bohu, chtěla jsem dělat něco „navíc“. Povolání k zasvěcenému životu je však především Boží dar, ne výsledek lidského úsilí. Poznání toho, zda Bůh někoho opravdu volá k řeholnímu životu, nezáleží pouze na „povolaném“, ale také na představených, se kterými se společně hledá Boží vůle. Kromě toho být v klášteře z důvodů, které jsi

jmenoval, by rozhodně nebyl život k Boží oslavě a myslím si, že to ani není možné.

Jaké je to, když člověk skutečně pozná svoje povolání?

Prožívala jsem úžasnou radost a pokoj.

A nyní se zaměříme na společenství, ve kterém žiješ. Jaký je třeba váš den?

Vstáváme v 5.00 hod, v 5.30 hod. začíná modlitba ranních chval, rozjímání, mše svatá. Po snídani máme každá svoji pracovní povinnost. Před obědem se opět sejdem v kapli ke společné modlitbě. Potom následuje duchovní četba, studium, další pracovní povinnosti. V 16.30 hod následuje opět modlitba breviáře, rozjímání ... V 18.00 hod je společná večeře a po ní je asi hodinu čas na společné sdílení, hru apod. Po 20.00 hod začíná přísné mlčení - zde je prostor pro osobní modlitbu, adoraci apod. Večerka je ve 21.00 hod.

Ze zkušenosti vím, že klášter a vůbec řeholníci jsou často vnímáni jako určitá zbytečnost nebo nadstandard v době, kdy je tolik problémů v pastoraci, nedostatek kněží a schopných aktivních laiků atd. V čem spatřuješ význam řeholního života pro církev ty?

Vím, že to tak opravdu může vypadat, ale přesto věřím, že pro dnešní dobu je řeholní sestra znamením svobody, širokého srdce, které má dost místa pro ostatní, znamením Pánovy přítomnosti.

Naše kongregace se věnuje především charitativní činnosti (práce v domovech důchodců...), jedna sestra učí na zdravotní škole, čtyři pracují jako vychovatelky v církevním domově pro mládež. Ale to není to nejdůležitější, protože to by mohl samozřejmě dělat kdokoli. Jsou skutky a práce, které třeba vůbec nejsou patrné na první pohled, ale přesto to bez nich v životě církve nemůže „fungovat“. Mám na mysli především modlitbu, oběti, které mohou být nepatrné, ale přesto jsou spojeny s láskou a mají proto velikou cenu. Řeholní život je život s Bohem a pro Boha - v tom je jeho podstata a naplnění.

Primice Kněževes

Toto je den, který učinil Hospodin, radujme se a veselme se z něho. Je krátce po půlnoci. Bouřka, blesky, hřmění, liják, kroupy a ... primice. Pane, dej pěkné počasí. Ráno prší, ... primice Kněževes. Pane, prosím, dej pěkně a slyším: „Věříš?“ Věřím, ty můžeš všechno. A odpoledne ... krásně, i sluníčko se zasmálo.

Slavnost k oslavě Tvé Pane. V půl druhé odpoledne jedeme do Kněževes. Tam všechno připravené. Bylo to něco krásného, když za zpěvu písní a hudby vycházel průvod od domu s novoknězem, kněží, ministranti, družičky a děvčata v krojích; věřící je s napětím očekávají a sledují - Václav podává kytici květů

mamince, babičkám a sourozencům. Přistupuje k oltáři, slouží primiční mši svatou. S radostí a slzami v očích přijímám z jeho rukou Tělo a Krev Páně. Vroucí přání otce Kšici, aby z farnosti vzešel nový kněz se splnilo. Byla to chvíle radosti kněží i věřících.

Co přejeme otci Václavovi? Boží požehnání, zdraví duše i těla, aby *knot* lásky Boží nikdy neuhasl a zapaloval srdce věřících pod mocnou ochranou Panny Marie.

Po slavnosti nechybělo pohoštění. Všichni se rozcházeli rozradostněni a s prosbou, aby Pán měl dost dělníků na svou vinici.

Teta Marie N.

NA ZÁVĚR

Musím nebo smím

Již několik roků po sobě je mi dopřán vždy v čase dovolených duchovní „luxus“.

Spočívá v týdenním pobytu někde v ústraní, bez běžných civilizačních lákadel spolu s těmi, kteří jsme přijali společnou službu v církvi – s bratry a sestrami společenství Emmanuel. Tak i letos.

Nabídnuté téma přednášek a meditací znělo: „Blahoslavenství“.

O jedno z těch blahoslavenství bych se s Vámi rád podělil a sice:

„Blahoslavení, kteří žízní a lační po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.“

Máš-li, příteli nebo milá sestro chuť a odvalu pokračovat v četbě dál, udělej si nejprve pohodlí a připusť si, že tyto řádky patří i Tobě, ať jsi kdokoliv. Pisatel má jedno přání. Aby tě oslovily, jako oslovily jeho. Nemusíš je brát vážně, ale i můžeš, to už záleží na tobě.

Svatý Pavel kdysi dávno napsal: „Což nevíte, že křesťané budou soudit svět? Nevíte, že budeme soudit anděly?“ (rozuměj padlé - poznámka pisatele) 1 Kor. 6;2,3. Rozhlédni se v neděli po kostele, kdo všechno je už teď potenciální kandidát soudního tribunálu. Dokážeš si je všechny představit, včetně těch v zadní lavici, na kůru, u oltáře, jak spolu s tebou vynáší rozsudek? Proč nám to Svátý Pavel připomíná? Proto, abychom se na maličkostech, drobných, každodenních soudech, naučili být správnými soudci. A kdo je správný soudce? Ten, který nikdy, za žádných okolností, nevysloví nespravedlivý rozsudek. A to i za cenu, že tím sám utrpí škodu a bezpráví.

Nedopustit se bezpráví, nebýt nespravedlivý, je důležitější, než moje domnělá spravedlnost. Kolik věcí se nám nelíbí nebo nás pobuřuje, s kolika věcí jsme u těch druhých nespokojeni. Ten je takový nebo onaký, ta je hlučná nebo nemožně zpívá. Proč zase nějaká novota, kdy už bude konec, atd. Nejen, že

těmito soudy okrádáme svoje okolí o pokoj a mír, ale my sami s každým i nevysloveným soudem jsme na hony vzdálení velikonočnímu pokoji.

Připusťme alespoň na malou chvíli, že výjimečně máš pravdu. Někdo ti něčím ublížil nebo něco není v tvém okolí dle tvého gusta. Následující návod, jak z toho ven, můžeš použít pro všechny modelové situace.

Tak tedy. Před tebou je chvíle, kdy máš vynést rozsudek. Co v té chvíli je v tvém nitru dominantní? Zžírající touha a žízeň po spravedlnosti. Pokus se na chvíli oddálit soud a uvěřit tomu, že se o své právo hlásí tvoje nemocné nebo chceš-li nevychované „já“. Kdyby tvoje „já“ bylo v pořádku, pak by přinejmenším připustilo ke slovu obhajobu.

A teď, milovaní, kteří jsme poznali Krista. Srovnej spravedlnost, po které toužíš, se spravedlností Toho, který ti všechno odpustil a nech se v té chvíli Bohem obejmout, jako náhradu za křivdu, kterou prožíváš. Stejně tak se utiší rozbolavělé dítě, kterému svět ublížil v náručí maminky.

Snášet křivdu a nepochopení, to je přijmout pozvání Boha ke spolupráci, to je místo, kde nám Bůh slíbil objetí. Uvěř tomu, že tvoji žízeň po spravedlnosti, kterou dokážeš nehasit laciným douškem soudu, Bůh používá k záchraně těch, kteří jsou ti vydáni k soudu. A nezapomeň. Platí to i opačně. I ty jsi vydán na milost a nemilost soudu druhých. Jak by asi vypadaly naše rozsudky, kdybychom předem věděli, že v zápětí budeme souzeni těmi, které jsme sami odsoudili?

Milovaní, nechme se Bohem objímat, jen tak dokážeme ty, kteří nás jakkoliv provokují, sami místo soudu obejmout.

Váš jáhen Ivan

SPOLEČNOU CESTOU Zpravodaj farnosti Olešnice

Vydává:

Římsko-katolická farnost Olešnice,

Nám. Míru 86, 679 74 Olešnice,

P. Stanislav Tvarůžek, farář

Redakce: Josef Kánský, Magdalena Kintrová, Jaromír

Kintr, Markéta Konečná, Miroslav Halámek,

Petr Stejskal, Milena Blahová

NEPRODEJNÉ. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti.
